

Derby

Derby

Anne Schlaepfer

ISBN: 9789402121186

© Anne Schlaepfer

Intro.

‘Heb je het gehoord?’ Luca zat met zijn armen om zijn knieën, zijn kin rustend op zijn pols. Heel de dag trok hij zich al terug op zijn kamer. Mila dacht dat het gewoon ‘puber-gedrag’ was zoals haar ouders dat altijd noemden. Plechtig had ze laatst nog beloofd het zelf nooit te vertonen. ‘Viktor mag naar de jeugdopleiding van Ajax.’

Het zei een meisje van 11 niet zo veel, maar voor Luca was het zichtbaar een opluchting dat hij het iemand verteld had.

‘En jij dan?’ vroeg Mila. Gisteren was zij inderdaad met haar ouders wezen kijken bij de wedstrijd van haar grote broer. Ze had wel door dat het een belangrijkere wedstrijd was dan normaal, maar op deze leeftijd had ze totaal geen besef van voetbalscouts en dat soort types. Ze wist alleen dat haar broer in het begin van de tweede heft de tegenstander die hem tackelde een duw gaf en vervolgens een rode kaart kreeg.

‘Je zag toch dat ik eruit moest,’ zuchtte Luca. ‘Pff laat maar, jij snapt er toch niets van.’

‘Maar daarvoor deed je het toch heel goed?’ vroeg Mila nog geheel in onbegrip.

‘Ga weg,’ beval Luca en hij duwde zijn irritante kleine zusje zijn kamer uit.

01. (6 jaar later)

'Hey grote zus!,' Luca omhelsde haar en tilde haar met gemak op.

'Gefeliciteerd met je verjaardag!'

'Thanks,' Mila glunderde. Sinds haar broer bij Roda JC in Kerkrade voetbalde zag ze hem niet meer zo vaak, hooguit 1x in de week.

Terwijl hij doorliep om hun ouders te begroeten pakte Mila het cadeautje uit dat hij haar vluchtig had gegeven na hun omhelzing. Ze haalde al gauw een oude schoenendoos uit het pakpapier. In de doos vond ze een enveloppe.

'Anders wist je al gelijk wat het zou zijn,' verklaarde Luca over de doos.

'Wat is het?,' hun moeder Isabella legde haar armen om haar beide kinderen heen, duidelijk genietend van het samenzijn.

Mila opende de enveloppe en haalde er een ticket uit voor de wedstrijd Roda JC – NAC. De eerste van het seizoen over 2 weken.

'Ik mag spelen,' Luca glunderde helemaal. Hij heeft nog niet 1 keer uit mogen komen in de Eredivisie, over 2 weken was dus zijn debuut.

'Geweldig!,' Isa drukte haar zoon, die minstens 2 koppen groter dan haarzelf was tegen haar aan van blijdschap. 'Thijs! Thijs kom eens hier!' Als een trouwe Golden Retriever stond hun vader al snel bij hen in de woonkamer.

'Luca speelt over 2 weken.'

'Hey!,' Thijs klopte trots op de schouder van zijn zoon. 'Tegen wie?'

'NAC.'

'Let op hun rechtsbuiten,' Thijs gooide er meteen een hele analyse op los. Isa trok haar dochter mee naar de keuken.

'Schil jij de appels voor de appeltaart? Dan doe ik de andere hapjes,' ook al klonk het als een vraag, Isa gaf meestal alleen bevelen, zeker in de keuken. Haar Italiaanse bloed kwam hierin het meest in uiting.

'Jezus, wie komen er allemaal mam?,' vroeg Mila zich af toen ze zag wat haar moeder al allemaal klaar had staan.

'Gewoon, iedereen die normaal ook komt,' Isa haalde haar schouders op terwijl ze de hapjes die al klaar waren afdekte met wat huishoudfolie. 'Je moet altijd zorgen dat je gasten genoeg hebben.'

Mila gniffelde terwijl ze zorgvuldig de appels schilde. Ondertussen keek ze dromerig uit het raam. Het zomerse zonnetje scheen in hun grote groene tuin, de eikenboom wierp een lange schaduw over het ongemaaide gras.

‘Mam, Vik vraagt op Facebook of hij vanavond ook mag komen?’, Luca hield zijn smartphone omhoog. Tevergeefs wist Mila, hun moeder kon totaal niet met enige vorm van techniek overweg.

‘Vik? Viktor van de burens?’, vroeg Isa. ‘Natuurlijk! Wat leuk! Die heb ik denk ik al in geen jaren gezien!’

Viktor van Hamel, oftewel hun irritante buurjongetje. Mila weet nog dat Luca en Viktor altijd samen voetbalden bij de lokale club FC Molense Boys. Samen waren zij de sterren van het team, toen al. Luca het halve Italiaanse druktemakertje en Viktor, de puur Hollandse scherpe spits. Hun vriendschap ging met ups en downs, maar iedereen wist dat ze niet met of zonder elkaar konden. Mila kon makkelijk zonder hem. Toen haar ouders (Thijs Veldkamp was vroeger dé keeper van PSV geweest, nu was hij vrijwilliger bij de plaatselijke club en zaakwaarnemer van Luca) Mila op haar 6de ook lieten voetballen werd pijnlijk duidelijk dat het talent zich maar naar 1 kind had verspreid. Toen Mila een eigen goal scoorde in haar tweede seizoen had Viktor haar verzocht ‘van voetbal af te gaan’ omdat Luca zich schaamde voor zijn zusje. Omdat ze zelf ook wel wist dat ze er niets van bakte en eigenlijk veel liever wilde hockeyen had Mila de week erop geweigerd naar de training te gaan waarop haar moeder haar had afgemeld bij de club.

Mila had het allemaal snel achter haar willen laten maar Viktor herinnerde haar er nog vaak aan door haar nooit mee te laten spelen als hij en Luca in de tuin aan het voetballen waren, of haar uit te maken voor watje omdat hij het altijd leuk vond keihard de bal in haar richting te schieten, wetend dat ze gillend weg zou springen.

Luca vond altijd dat Mila zich niet zo aan moest stellen, zo deden jongens van die leeftijd nou eenmaal.

‘Nou ga jij je maar omkleden lieverd,’ Isa pakte gelijk het schilmesje en appel van haar over. ‘In dat tempo is die taart morgen nog niet klaar.’

Haar lange bruine haar besloot ze los te laten, alleen twee plukken aan de zijkanen van haar hoofd vlechte ze in en zette ze achter vast. Omdat het nog warm genoeg was besloot ze haar zomerse witte jurkje aan te doen, die haar nog bruiner deed lijken dan ze was.

Haar groene ogen complementeerde ze met wat diepzwarte mascara, het was gelijk alle make-up die ze besloot te dragen.

Eenmaal beneden duurde het niet lang voordat de gasten arriveerden.

Een verjaardag in huize Veldkamp was nooit saai, het hele huis plus tuin

stond vol met familie en vrienden en iedereen wist dat je van tevoren niet hoefde te eten omdat Isa toch wel veel te veel eten had klaargemaakt. 'Happy birthdayyyy Miel!,' Lotte, haar beste vriendin omhelsde haar zo hard dat Mila even geen adem kreeg. '

'Ik vroeg nog of Sander wilde komen maar hij kon helaas niet,' grapte Lotte. Sander was een jongen van school en had een paar weken terug Mila om verkering gevraagd. Ook al had ze nee gezegd, Sander bleef maar proberen haar voor zich te winnen.

Speels mepte Mila haar vriendin op haar arm en opende toe het pakje wat ze van haar kreeg.

'Een beter cadeau wist ik niet,' biechtte Lotte op terwijl ze al gelijk een hele hand chips pakte uit het schaaltje dat op 1 van de statafels stond. Mila keek naar de lijst die ze nu in haar handen had. Hij was helemaal gevuld met foto's van haar en Lotte, maar veel met de andere meiden van hun hockeyteam.

'Wat leuk!,' glimlachte Mila. 'Dankjewel Lot. Wil je wijn?'

'Lekker!'

Mila zette de lijst neer bij de eettafel waar al haar cadeaus stonden en liep naar buiten waar haar ouders helemaal achteraan bij het oude schuurtje de drank had neergezet. In het schemerlicht van de lichtjes boven het terras zag ze vaag welke wijn de witte wijn was. Ze pakte de fles op en net toen ze zich omdraaide voelde ze iets hards tegen haar bovenbeen komen.

'Au!'

Recht voor zich keek ze in 2 helder blauwe ogen. Hij leek even verbaasd, geschokt bijna.

'Normaal sprong je altijd op tijd weg,' hij herstelde zich snel.

'Bedankt, heel mijn jurk naar de klote,' Mila keek treurig naar de modderplek op haar jurkje. 'Moest dat nou?'

'Ik was bang dat je me anders niet meer zou herkennen,' Viktor leek een bepaalde arrogantie over zich te hebben. Het zou misschien schelen als ze hem niet elk weekend op tv zag als haar vader de wedstrijden van jong-Ajax keek.

'Geen zorgen, je bent vaak genoeg op tv,' Mila glimlachte even sarcastisch en liep toen met de fles wijn in haar hand terug richting het huis. 'Bier staat in de schuur.'

Terwijl de laatste gasten hun glazen langzaam aan leegdronken stond Isa al fanatiek af te wassen in de keuken. Mila keek slaperig naar de voetbal

die constant werd overgetrapt van Luca naar Thijs en naar Viktor. Lotte vertelde ondertussen haar beruchte verhaal over de avond dat ze voor het eerst dronken was. Ze vertelde het zo vaak, ze leek er haast trots op. 'Dat was echt de raarste avond van mijn leven,' was haar slotzin. 'Hey, ben je er nog?'

'Ja, beetje moe alleen,' Mila haalde haar schouders op. 'Gaan we morgen nog op stap?'

'Brechtje en Nikki gaan mee,' knikte Lotte. 'Gaat je broer ook mee?'

Mila grinnikte. Heel haar vriendinnen/hockey groep was gek op haar broer Luca. Haar kwam het vaak gewoon goed uit als hij meeging omdat hij hen overal binnen kon praten, ook al waren ze te jong. En ze wist toch wel dat hij niet op de charmes van de veel te jonge dames in zou gaan.

'Luca!', riep Mila. Hij hoorde haar niet. Ze pakte was lege bierflesjes op en liep richting de schuur om ze op te ruimen. Ze stopte even bij Luca.

'Ga je morgen mee stappen?'

'Hebben jullie weer een babysitter nodig?', grapte Luca. 'Wil Lotte dat ik mee ga?'

'Onder andere,' antwoordde Mila. 'Ik zou het ook gezellig vinden, over 2 weken zie ik je weer niet tot de winterstop.'

'Ik zou eigenlijk met Vik op stap gaan, omdat hij nu ook eindelijk weer eens in Brabant is,' zei Luca. 'Vind je het anders goed als hij ook mee gaat?'

'Is hij er morgen ook nog?,' fronste Mila.

'Tot maandag zelfs nog,' glimlachte Luca. 'Kun je heel het weekend nog van hem genieten.'

'Je weet dat ik hem een irritante arrogante kwal vind,' zuchtte Mila.

'Oh gezellig, waar gaan we op stap morgen?,' klonk opeens een andere stem achter haar.

Mila schrok en draaide zich om. Ze stond oog in oog met Viktor, die blijkbaar was opgehouden met voetballen met haar vader.

Het was een rare groep samenstelling de avond daarop. Brechtje had Sander meegenomen in haar laatste wanhopige poging hem en Mila te koppelen. Zij was nu al een tijdje met Pim, Sander zijn beste vriend. Ze vertelde Mila vaak hoe leuk ze het wel niet zou vinden om met zijn 4en op dubbel date te gaan. Pim was ook mee, vergeleken met Brechtje die constant aan het woord was, was Pim een rustige jongen. Niet dat hij verlegen was, maar hij vond het vaak allemaal wel best. Dat was misschien precies waarom het zo goed klikte tussen hem en Brechtje.

Nikki had zoals altijd met een avond stappen haar megakorte jurkje aan. Haar ogen gingen constant de ruimte rond om eventuele knappe jongens te lokaliseren.

Lotte was zoals altijd helemaal verslingerd aan Luca, die haar vermaakte met flauwe grappen en anekdotes.

Viktor stond naast Mila, met een cola in zijn hand. Hoewel iedereen wel een poging deed te bewegen of dansen op de muziek, stond Viktor helemaal stil. Het irriteerde Mila.

'Ik ga drinken halen, bier?,' vroeg ze.

'He?'

'Of je bier wilt!,' schreeuwde ze in zijn oor.

'Nee ik drink niet,' schudde hij.

Mila haalde alleen haar schouders op en ging de rest van het rondje af.

Met de bestelling in haar hoofd liep ze naar de bar.

Eenmaal terug gaf ze iedereen hun drankje. Toen ze op haar oude positie wilde gaan staan zag ze dat Viktor met 2 meisjes in gesprek was.

Daardoor kwam ze niet onder Sander uit.

'Leuke verjaardag gehad gisteren?,' hij kwam veel dichterbij dan nodig was om verstaanbaar te zijn boven de muziek.

'Ja, was leuk,' zei Mila kortaf, terwijl ze vol verbazing keek hoe Viktor bij het eerste meisje een handtekening op haar buik gaf, waarvoor ze zonder problemen even heel haar shirtje voor omhoog hield. De tweede trok haar shirt bij haar decolleté wat naar beneden zodat Viktor moeiteloos met de zwarte stift een krabbel kon zetten op haar borst. Na een korte woordenwisseling liepen ze weg.

Viktor leek zelf ook even verbaasd maar leek dat gevoel te verliezen toen zijn ogen die van Mila kruiste.

'Wat?,' zag ze zijn lippen zeggen.

Mila rolde haar ogen.

'Speelt hij niet bij Ajax?,' vroeg Sander vol bewondering.

'Klopt,' zei Mila verveeld. 'Vraag anders of je ook een handtekening mag.' Sander lachte.

02.

Het was de eerste wedstrijd van het seizoen. Zoals altijd stonden haar ouders plichtsgetrouw aan de zijlijn. Mila liep het veld op, ze genoot ervan weer op het veld te staan. Weer die adrenaline voelen in haar lijf, de wil om te winnen.

‘Kom op he Mila!’ schreeuwde haar moeder. Haar vader hoorde je nooit zo, maar haar moeder schreeuwde voor twee.

Thijs had niks met hockey, de eerste wedstrijd had hij een keer geschreeuwd dat het buitenspel was en dus de goal niet telde. Toen een andere toeschouwer uit had gelegd dat er bij hockey geen buitenspel is had hij gemompeld dat hockey geen sport was en sindsdien liet hij zich niet meer horen.

De wedstrijd verliep goed, en ondanks het hete weer wist Mila constant snel genoeg te zijn om voorbij de verdediging te komen en te scoren. De scheidrechter floot af na de 6de goal.

Zingend en schreeuwend werd Mila omhelst door haar teamgenoten.

‘6-0, als we dit seizoen geen kampioen worden..!’, zei Nikki verblijdt terwijl ze na het douchen naar het hoofdveld liepen. Zoals gewoonlijk was het al erg druk rondom het veld. Het eerste team van de heren moest spelen en sinds Nikki een jaar of 12 was stond ze erop dat ze elke week naar de wedstrijd gingen kijken. De eerste keer dat Brechtje, Lotte en Mila meegingen kwam ze er achter dat het inderdaad de moeite was om de wedstrijd te kijken, niet alleen vanwege het mooie spel...

Tegenwoordig was het hun vaste uurtje in de middag om een wijntje te pakken.

‘Ik blijf niet heel de wedstrijd hoor,’ kondigde Brechtje aan toen ze neerploften op de tribune met een plastic beker witte wijn. ‘Ik ga nog naar Pim.’

‘Je mag toch wel even genieten van dit mannelijk schoon?’, glimlachte Nikki terwijl het eerste zich warm speelde op het veld. ‘Kijken kan geen kwaad.’

‘Jij bent echt te erg,’ lachte Brechtje.

Mila lachte ook. Op dat moment knalde er precies voor haar een hockeybal tegen de omheining. Een speler kwam al aangerend.

‘Sorry hoor,’ glimlachte hij. Mila zat verstijfd op haar stoel.

‘Maakt niet uit,’ zie ze zachtjes.

De donkerblonde jongen streek met zijn vrije hand zijn halflange lokken naar achter en gunde Mila zo nog een klein moment te verdrinken in zijn bruine ogen.

Daarna reikte hij met zijn stick naar de bal en liep op zijn gemak terug naar de groep.

‘Hottieeee,’ lachte Lotte meteen. ‘Wie is dat?’

‘Is dat niet Midas van Bakel?’, vroeg Nikki. ‘Volgens mij heb ik hem op Facebook.’

‘Waar ken je hem van dan?’, vroeg Brechtje zich af.

‘Zag hem een keer op de training, hij heeft vorig seizoen niet gehockeyd door een blessure. Toevallig dat ik hem vorige week zag.’

Nikki zei het zo logisch dat iedereen wel wist dat zij zeker wist wie hij was.

‘Sund,’ glimlachte Mila. ‘Als ik dat had geweten had ik wel even een fruitmandje gebracht.’

De meisjes lachten.

‘Hij heeft niet stilgezeten anders,’ merkte Brechtje op terwijl ze hem alle vier schaapachtig aanstaarden in de verte.

Zijn spieren leken het inderdaad niet lijken alsof hij een jaar niet had gesport.

Een tijdje keken ze geboeid naar het snelle hockeyspel, terwijl Mila af en toe mopperde op de scheidsrechter.

‘Ik ga ervandoor dames,’ Brechtje stond op en sloeg haar lange blonde vlecht achter haar schouder. ‘Tot maandag op school.’

‘Tot maandag,’ allemaal stonden ze even op om hun vriendin te omhelzen.

Niet lang nadat Brechtje weg was eindigde ook de wedstrijd.

Even ging Mila’s hart wat sneller, stiekem hoopte ze nog een keer van dichtbij een glimp op te vangen van Midas. Ze probeerde stiekem haar vriendinnen een beetje vertragen door heel langzaam te zijn met de band van haar tas goed doen en het zoeken naar haar lege plastic beker op de grond. Daarentegen wist ze dat ze moest opschieten, over een uur vertrokken zij en haar ouders naar Kerkrade voor Luca’s wedstrijd.

‘Zien we jullie volgende wedstrijd weer?’

Alle drie keken ze op. Midas leunde met zijn handen op de railing. Er waren nog 2 andere teamgenoten die naast hem stonden. Ook al zagen zij er ook goed uit, ze kwam lang niet in de buurt van Midas’ goddelijke voorkomen.

‘Als jullie wat meer scoren, 1-0 is wel wat magertjes hoor,’ zei Nikki flirterig.

‘Oja?’, vroeg de meest linkse jongen. ‘Wat hebben jullie gedaan dan?’

‘6-0 gewonnen,’ Mila sloeg haar tas over haar schouder.

‘Dan moeten jullie vast heel goed zijn,’ zei Midas glimlachend. ‘Gaan jullie zo nog even mee wat drinken in de kantine?’

‘Leuk,’ zei Nikki meteen.

‘Gezellig,’ knikte Lotte.

Mila’s glimlach verdween. ‘Ik kan niet, ik moet naar huis.’

‘Naar huis?’, vroeg Midas. ‘Saai hoor.’

‘Mijn broer speelt zijn eerste wedstrijd voor Roda, hij heeft me kaartjes gegeven,’ legde Mila uit. ‘Misschien volgende week?’

‘Misschien,’ zei een van de andere jongens. ‘Tot zo meiden, wij gaan even douchen.’

‘Wij wachten wel in de kantine,’ zei Lotte.

‘Zullen we alvast bier bestellen?’, knipoogde Nikki.

‘Kijk dat is een vrouw naar mijn hart,’ zei de meest linkse jongen.

‘Tot maandag Miel,’ Lotte omhelsde haar nog, Nikki had al een spurt ingezet naar de kantine. Lotte rende om bij te komen.

Mila zag ook de jongens richting de kleedkamer lopen. Behalve Midas, hij bleef nog even staan.

‘Veel plezier dan,’ zei hij. ‘Of is het een smoesje?’

‘Nee ik moet echt weg,’ Mila baalde meer en meer. ‘Maar volgende week kan ik wel, beloofd.’

‘Beloofd?’, vroeg Midas. ‘Dan houd ik alvast een plekje voor je vrij volgende week.’

‘Afgesproken,’ glimlachte Mila. ‘Tot dan.’

Ze wilde zich omdraaien en weglopen zodat ze zichzelf niet verder voor schut kon zetten met haar schaapachtige grijns en zeker te weten rode wangen.

‘Ik hoop alleen...’

Ze draaide zich weer om toen ze zijn stem hoorde.

‘Dat je het niet erg vindt dat dat het plekje het dichtst bij mij is,’ knipoogde hij.

Voor haar gevoel gingen er minuten voorbij voordat ze weer wist wat ze moest zeggen. Waarschijnlijk waren het maar een paar seconden.

‘Welke naam moet ik op de stoel zetten?’, vroeg Midas.

‘Mila.’

‘Midas,’ hij schudde haar hand met een sterke handdruk. ‘Tot volgende week Mila.’

Ietwat geïrriteerd zat Mila op de tribune. Haar ouders hadden in de auto constant gevraagd waarom ze zo stil was, waarop ze kortaf antwoordde dat er niets was. Waarop haar ouders door bleven vragen en ze allemaal steeds chagrijniger werden.

Nu de wedstrijd bijna begon zat haar moeder al volop in de aanslag met een kleine digitale camera, wat nergens op sloeg aangezien heel de wedstrijd op tv werd uitgezonden en haar vader thuis de recorder al aan had gezet.

‘Spannend he?’, zei Isa gespannen. Het fluitsignaal klonk nog maar net. Hoe kon een wedstrijd nu al spannend zijn?

‘Ho, net op tijd!’

Mila keek verbaasd naar de persoon die in de lege stoel naast haar vader ging zitten.

‘Viktor, he gelukkig!’, zei Isa in een hoge stem van de spanning. ‘Luca vond het zo belangrijk dat je erbij zou zijn.’

‘Ik ben meteen na de training deze kant op geracet,’ zei Viktor. Zijn haar was nog nat en lag plat op zijn hoofd. Terwijl Isa zenuwachtig door bleef praten met Viktor, keek Thijs alleen maar stil met zijn armen over elkaar naar de wedstrijd. Mila probeerde alle irritaties overboord te gooien, wat al snel lukte toen het gesprek van vanmiddag met Midas zich over en over afspeelde in haar hoofd.

‘Als hij maar rustig blijft,’ zuchtte Isa. ‘Hij is zo snel boos als er iets niet volgens zijn zin gaat.’

‘Hij heeft dat inmiddels toch wel geleerd?’, vroeg Viktor zich hardop af. ‘Er gaan geruchten dat je in het eerste gaat spelen,’ Thijs wende net na het beginnen van de rust voor het eerst van het veld af en keek Viktor aan.

‘Er zijn op het laatste moment inderdaad wat wijzigingen geweest in het eerste,’ grijnsde Viktor. ‘Robert Leijssen is geblesseerd geraakt van de week.’

‘Oeh, die zullen ze wel missen,’ zei Isa. Waarschijnlijk wist ze dat alleen omdat ze die naam altijd voorbij hoorden komen als Thijs Ajax zat te kijken.

‘Mooie positie voor jou dus,’ merkte Thijs op.

‘Ze zijn het als het goed is nu aan het bespreken of ik morgen mee mag,’ verklapte Viktor. ‘Ze hebben me heel de training met de hele technische staf aan staan staren net.’

‘Wat leuk jongen,’ Isa klopte Viktor tevreden op zijn bovenbeen. Het was bijna alsof ze hem als haar zoon zag.

Na de tweede helft bleek NAC toch sterker dan Roda, het werd 1-2. Thijs wist natuurlijk precies waar het mis ging, al had Luca 'niet slecht' gespeeld voor zijn debuutwedstrijd.

Tot Mila's grote irritatie gingen ze niet naar huis, maar liepen ze naar de business club, waar veel sponsors en zakenrelaties al stonden te borrelen.

Veel mensen keken op toen ze Viktor zagen.

Thijs bestelde voor hen allemaal een drankje en niet lang daarna kwamen de spelers ook binnen.

Luca werd op weg naar hen toe nog door vele mensen aangesproken.

'Zijn ze een beetje aardig voor je jongen?,' vroeg Thijs.

'Ja, alleen maar felicitaties,' knikte Luca. 'Hoe vonden jullie het?'

'Ik ben zo trots op je!,' Isa sloeg haar arm om haar zoon heen en drukte hem stevig tegen haar aan. 'Nog even en Barcelona en Bayern willen je hebben.'

'Nou niet overdrijven mam,' lachte Luca. 'Hoe ging jouw wedstrijd Mila?'

'6-0,' zei Mila afwezig.

'Wauw, nog gescoord?'

'Hattrick,' Mila kwam steeds meer weer met haar gedachten terug naar het hier en nu.

'Wat een kinderen hebben we toch he,' grijnsde Isa. 'En nog een topper van een buurjongen ook.'

'Die morgen voor Ajax gaat spelen!,' Luca gaf Viktor een por. 'Weet je al iets?'

'Ze kunnen ieder moment bellen,' antwoordde Viktor. 'Ik schijt hem echt. Sorry Isa, Thijs.'

'Als ze slim zijn stellen ze je op,' Thijs haalde zijn schouders op.

?

03.

Slim waren ze, maar gelukkig hoefde Mila niet mee de volgende dag helemaal naar Amsterdam, wat betekende dat ze het huis voor zich alleen had.

Haar ouders en Luca hadden via Viktor op het laatste moment nog kaarten geregeld en waren samen met de burens, William en Geraldine, vanmorgen al vertrokken.

Omdat ze zo onverwachts alleen thuis was besloot Mila haar vriendinnen uit te nodigen bij haar lekker in de tuin te gaan zitten en van de laatste dag schoolvakantie te genieten. Zeker zo voor hun laatste examenjaar zou dat wel zijn.

Al snel zaten ze met zijn allen in de lounge set. Behalve Brechtje dan, die was bij Pim.

‘Hoe deed Luca het gisteren? Ik zag dat ze verloren hadden,’ zei Lotte. Ze deed een moedige poging haar bos krullen te vangen in een elastiek. Uiteindelijk lukte het haar een wilde knot te bouwen bovenop haar hoofd. ‘Hij deed het wel goed,’ antwoordde Mila. ‘Hoe was het gisteren nog in de kantine?’

‘Gezellig,’ giechelde Nikki.

Lotte keek een beetje geïrriteerd en Mila wist al meteen waarom dat was. ‘Die Midas was een beetje arrogant en zo,’ zei Nikki. ‘Maar die vriend van hem, Tobias, die was wel heel leuk. Ik ben met hem nog even naar de kleedkamers gegaan.’

Mila barste in lachen uit. Typisch Nikki. Een schat van een meid, maar wel net even wat te los wat jongens betreft.

‘Laten we zeggen, ik weet niet hoe dit examenjaar gaat lopen maar ik heb mijn mondeling alvast gehaald hoor,’ zei Nikki. Ze moesten er alle drie om lachen.

‘En ik zat daar maar met die saaie lul,’ zuchtte Lotte. ‘Arthur of hoe die dan ook heette.’

‘Sorry Lot, maar sommige dingen wil ik jouw oogjes niet aandoen,’ Nikki haalde haar schouders op.

Mila voelde zich gelijk weer een beetje ongemakkelijk. Brechtje was al met Pim voor zo’n beetje sinds de eerste, op haar 15de vertelde ze dat zij en Pim het voor het eerst gedaan hadden. Na een week te zijn uitgehoord door haar vriendinnen was Brechtje nooit heel open meer geweest over haar seksleven met Pim waar Mila haar heel dankbaar voor was. Lotte heeft vorig jaar op vakantie haar eerste seksuele ervaring gehad met een

Griek die Kostas heette, al bleef dat 'alleen bij handwerk' zei ze. Nikki had zo'n beetje alle herenteams op de club al wel afgewerkt, en vaak bleef dat echt niet alleen bij hand- of mondwerk. Zelfs haar eerste keer was met een jongen die ze de rest van haar leven niet meer heeft gezien.

Mila daarentegen had nog geen enkele ervaring met enige seksuele handelingen. Haar vriendinnen probeerde haar vaak te koppelen maar als ze iemand leuk genoeg vond om mee te zoenen bleek daarna toch dat ze niet echt verliefd was.

Terwijl Nikki en Lotte nog uitvoerig napraatten over de gebeurtenissen van de dag ervoor hoorde Mila haar iPhone trillen op tafel.

Ze pakte hem van tafel en zag dat het een Facebook melding was.

'Midas van Bakel heeft je uitgenodigd vrienden te worden.'

Haar hart klopte opeens weer 100 keer sneller dan zou moeten. Ze drukte meteen op 'accepteren'.

'Midas heeft me toegevoegd op Facebook,' zei ze meteen.

'Midas?,' Nikki keek meteen op haar scherm.

Mila keek Lotte aan die haar blij aankeek. Niemand kende Mila zo goed als Lotte, natuurlijk had ze gisteren al lang door dat ze helemaal op hol sloeg van Midas.

'Hij stuurt je een berichtje!,' zei Nikki.

Mila keek nu ook weer op haar telefoon en opende het chat venster.

'Mila Veldkamp, uw reservering voor een tafeltje bij de kantine van HC Molens Trots is bij deze bevestigd.'

Daarna volgde een foto van een lege houten stoel in de kantine met een papiertje met haar naam erop.

'Afwat wat lief!,' piepte Lotte uit. 'Hij vind je leuk Miel.'

'Maak er dit keer maar gewoon eens werk van, anders pik ik hem in hoor!'

Nikki leek zich nu weer te herpakken, al zat er meer waarheid in haar woorden dan ze wilde laten blijken.

'Ik baalde zo gisteren dat ik niet mee kon,' zei Mila. 'Wat moet ik nu trouwens terug sturen?'

'Kom hier,' Nikki griste haar iPhone uit haar handen.

'Nee, niet doen!,' Mila pakte hem meteen weer terug en las de zin die Nikki had getypt maar nog niet had gestuurd.

‘Kan ik de datum van mijn reservering nog wijzigen? Bijvoorbeeld naar vanavond?’

‘Vanavond?’, vroeg Mila zenuwachtig. ‘Dat vinden mijn ouders nooit goed zo voor de eerste schooldag.’

‘Die zijn toch in Amsterdam?’, Nikki haalde haar schouders op. ‘Als die Viktor het een beetje goed doet blijven ze daar nog wel even hoor, die feestjes zijn daar altijd wel prima.’

Terwijl Mila nog zat te twijfelen was het nu Lotte die de telefoon pakte. ‘Zo, verstuurd,’ zei ze.

‘Is de kantine überhaupt open vanavond?’, vroeg Mila gespannen. ‘Op zondag gaat die toch om 7 uur ofzo al dicht?’

‘Pff je weet echt nog niets van hem he?’, lachte Nikki. ‘Hij is op zondag de barman. Hij heeft de sleutel.’

‘Ja maar...’

Mila werd het zwijgen opgelegd door de iPhone die weer trilde. Met zijn drieën keken ze vol verwachting op het scherm.

‘U stelt hoge eisen Mevrouw Veldkamp. Maar natuurlijk beschikt onze horeca gelegenheid over uiterst flexibel personeel ;-). Wij verwachten u om 7 uur hier.’

‘Milaaaaa!’, lachte Lotte. ‘Je hebt een date.’

‘Kom, help me kleren kiezen,’ Mila sprong meteen op.

De laatste bezoekers van de kantine liepen al het terrein af toen Mila haar fiets op slot zette in de stalling. Ze voelde haar ledematen trillen terwijl ze naar de kantine liep, ook al was het nog een fijne 20 graden buiten.

‘Kijk eens aan, precies op tijd nog wel,’ Midas stond haar al in de deur op te wachten. Hij droeg inderdaad een polo met het logo van de club en in de rode kleur van de club.

‘Ik wilde je niet te lang laten wachten,’ glimlachte Mila, ze liep naar binnen. Midas deed de deur dicht en draaide het bordje om naar gesloten. Tot haar verbazing stonden er al twee glazen witte wijn en een brandende kaars op tafel.

‘Ik was nog aan het twijfelen, te cheesy?’, Midas kwam naast haar staan.

‘Nee, het is lief,’ besloot Mila. Ze deed haar leren jack uit en gooide die over de stoel waarop ze ging zitten.

‘Ik doe even mijn eigen shirt aan,’ zei Midas. ‘Ik lijk wel een clown zo.’

Ook al vond Mila van niet, ze ging er niet tegen in. Hij kleepte zich namelijk achter de bar om, waardoor ze precies 3 seconde had om zijn onthoute bovenlijf te checken zonder dat hij het al te veel doorhad. Zijn sixpack was mooi te zien, niet te gespierd, precies goed. 'Zo, dat is beter,' Midas kwam in zijn eigen shirt naast haar zitten. 'Nou, proost dan maar.' Hij hief zijn glas, Mila volgde zijn voorbeeld. 'Op een gezellige avond.'

Al snel kwam Mila meer over Midas te weten. Hij woonde bij zijn moeder nadat zijn ouders afgelopen jaar waren gescheiden. Zijn vader zat namelijk de helft van de tijd in het buitenland voor de zaak. Zijn moeder woonde nog wel in dezelfde villawijk. Hij was 18 jaar, zijn zus van 20 studeerde in Maastricht. Vorig jaar had hij een zware hamstringblessure waardoor hij inderdaad niet veel op de club was geweest. Al was ook vooral de reden dat hij zijn vader een paar keer had opgezocht in Miami, Milaan en Dubai. Hij had zijn VWO diploma aan het begin van de zomer gehaald en begint morgen met zijn studie rechten. Hij liep dus precies een jaar voor op Mila.

'Maar goed, jij weet nu het een en ander over mij,' zei hij. 'Wie is Mila Veldkamp?'

'Tsja, waar moet ik beginnen?,' Mila haalde haar schouders op en nam de laatste slok wijn.

'Bij het begin,' zei Midas simpel. 'Je hebt dus een broer die bij Roda speelt? Hoe heet je broer?'

'Ja klopt, Luca. Luca Veldkamp,' knikte Mila. 'Houd je van voetbal?'

'Mwa,' Midas haalde zijn schouders op. 'Ik ga wel eens naar Ajax, mijn oom sponsort daar het een en ander'

'Oh ik ken ook iemand bij Ajax,' Mila flapte het eruit en had er meteen spijt van.

'Wie dan?,' vroeg Midas geïnteresseerd.

'Viktor van Hamel,' antwoordde Mila.

'Viktor van Hamel?!,' zei Midas. Meteen werd hij enthousiast. 'Heb je gehoord wat die vandaag gedaan heeft?!'

'Gevoetbald?,' gokte Mila droog.

Midas lachte hard. 'Zo goed ken je hem dus niet?'

'Hij is mijn oude buurjongen, beste vriend van mijn broer,' legde Mila kort uit. 'Maar wat is er dan?'

‘De wedstrijd is net afgelopen, hij heeft zijn debuut wedstrijd gemaakt voor het eerste en heeft er meteen 2 ingelegd,’ vertelde Midas. ‘Alle nieuwssites staan vol met hem.’

Hij liet nog even zijn telefoon zien waar inderdaad wat koppen voorbij kwamen.

‘Dan zullen mijn ouders ook nog wel even in Amsterdam zijn,’ zei Mila tevreden.

‘In dat geval...’ Midas pakte de fles wijn en schonk haar glas weer vol.

‘Dankje,’ zei Mila. Ze keek even in zijn ogen. Ze waren bruin, maar bijna goudbruin. Ze pasten perfect bij zijn warrige donkerblonde haar.

‘Maar goed,’ Midas pauzeerde even om haar eens goed aan te kijken. ‘We hadden het over jou.’

‘Wat wil je weten?’ vroeg Mila schouder ophalend.

Midas keek haar opnieuw, of nog steeds, Mila kon het niet echt bijhouden, geïntrigeerd aan. ‘Alles.’

☐

04.

De eerste week school vloog voorbij. Maandag was vooral een dag voor Mila om die laatste intense dag van de zomervakantie te verwerken. Al gapend had ze haar vriendinnen verteld over haar date. Over de dingen waar ze met Midas over gepraat had, over de manier hoe hij haar aangekeken had en over de heftige zoen die de avond afsloot.

De dagen daarop werden ze alweer volgestopt met huiswerk, leraren bleven hen erop wijzen dat dit het examenjaar was. Het liet Mila's focus weer meer richten op haar toekomst.

Vorig jaar had Luca haar al meegenomen naar een studiebeurs, omdat ze zelf totaal nog niet bezig was geweest met wat ze moest gaan studeren. Haar vader bemoeide zich er niet heel erg mee, hij vond het wel best dat Mila zich eerst op haar examenjaar concentreerde en dan pas ging kijken wat ze wilde. Haar moeder had studeren nooit zo'n grote prioriteit gegeven, traditioneel dat ze was vond ze dat haar dochter maar moest werken totdat ze met een man trouwde die de centen zou verdienen. Luca maakte zich zorgen en nam haar daarom mee. Mila had haar ogen uitgekeken, zelfs zin gekregen om te gaan studeren. Maar met al haar interesses had ze het idee dat ze 20 studies moest gaan doen.

Inmiddels had ze zelf ook wat uurtjes gestoken in het online zoeken naar studies. Ze twijfelde om geneeskunde te gaan doen. Het leek iets voor haar, maar het idee van zichzelf als dokter moest even de tijd worden gegeven.

Hockey kwam als een fijne afleiding die zondag. Hoewel de training al goed had gedaan voelde het spelen van een wedstrijd zo mogelijk nog beter. Adrenaline pompte zich door haar lijf. ‘

Ze stonden inmiddels met 1-0 achter en ze hadden nog maar 5 minuten. Isa was een van de weinigen die aan de kant bleef schreeuwen om het team aan te moedigen. Mila zag dat Thijs juist het contrast van Isa vertegenwoordigde, hij stond een beetje op zijn smartphone te kijken en was totaal niet geïnteresseerd in hockey.

‘Kom op Mila!’

Verbaasd keek ze de andere kant op waar ze de vaag bekende stem hoorde.

In een flits zag ze een donkerblonde jongen in een felrode polo. Hij klapte enthousiast.